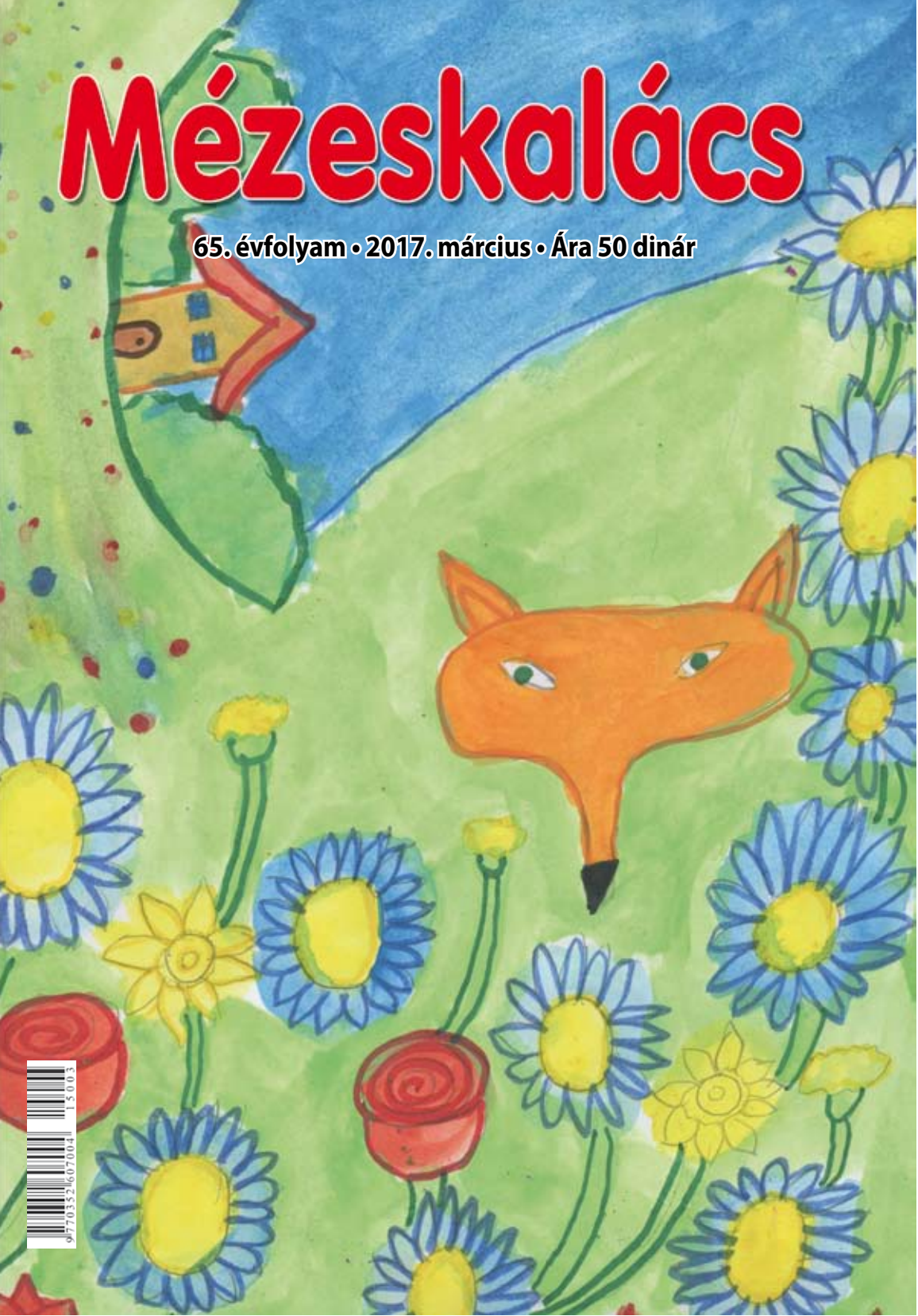

Mézeskalács

65. évfolyam • 2017. március • Ára 50 dinár

9770352607004 1 5 0 0 3

Köszöntő

A hosszú téli álom után ébrednek lassan a természet. Most még minden csupasznak tűnik, de hamarosan újra friss hajtások bújnak ki a földből, és nyílnak az első tavaszi virágok. A hóvirágok már egy ideje előbújnak a hótakaró alól. Mindenki örül nekik, hiszen ők az elsők, akik jelzik, hogy nemso-kára vége a hideg télnek.

Az első tavaszi Mézesben a lovakkal fogunk barátkozni, ezekkel a gyönyörű és kedves állatokkal. Számos népmesében találkozhattatok különféle varázslatos képességekkel rendelkező paripákkal, táltos lovakkal. Ezek mindig pozitív mesehősök, akik segítik a főhőst a célja elérésében. A márciusi Mézesből azt is megtudhatjátok, hogy milyen képzeletbeli, lóhoz hasonlatos lények vannak még. Valóban sok érdekes, fantáziadús alkotás született erre a témára. Köszönjük a csodálatos rajzokat!

Áprilisban érkezik a húsvéti nyuszi, ezzel kapcsolatos rajzokat várunk tőletek, valamint a méhecskékkal is foglalkozunk, hiszen ezeknek a kis szorgalmas rovaroknak nagyon fontos szerepük van a növények beporzásában.

Jó munkát és vidám alkotást!

Kriszti

Rajzpályázat

Áprilisra:

- Húsvét
- Szorgos méhecskék

Májusra:

- Édesanyám
- Tündérország

Szárnnybontogató

- Mesék, versek

Fedőlap: Kiss Petra, 4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcsernye

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Takács Ilona** ■

Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/457-100 ■ Leveleket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza

■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.rs ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya. Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasman@magyarszo.rs

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Bohócki Martin, 2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Hóvirágos zöld szoknyában

Sarkig erő
aranyhajjal,
kék kökörscin
koszorúval,
hóvirágos
zöld szoknyában
érkezett meg
hajnaltájban.
Elámultam
és megálltam.
Ily gyönyörűt sose láttam.
– Szólj, hát ki vagy?
– kérleltem én.
– Hogyan toppantál

így élém.
– Megszólt
a szépek szépe:
– Nap bújtatott
köpenyébe,
fürgé szellő
szárnyára vett,
cinke dalolt
fejem felett.
Vidd el a hírt
nem titok már.
A tavasszal találkozta.

Osvát Erzsébet

Március

A tavasz első hónapja a március. Ősi magyar nevén kikelet hava. A tavaszi időjárás nagyon változékony. Egyre hosszabbak a nappalok, később sötétedik. A hőmérséklet enyhül, és gyakran esik az eső.

Változások a természetben

A természet örül az esőnek. Az előbújó növényeknek szükségük van a vízre.

A szürke, csupasz fák rügyeket növesztenek márciusra. A rügyek, magukban rejtik a későbbi leveleket, virágokat. Növekedésüket a fény és a meleg segíti. A melegedő talaj apró szemcséi fellazulnak, a víz elindul felfelé a gyökereken a szárba.

Erdőkben, kertekben nyílik a hóvirág és az apró, kék színű ibolya.

A víz alatt, az iszapban vagy a lábunk alatt, a talajban az élőlények, az apró állatok látszólag élettelenül vészlik át a telet. A napsugár mint varázsló ébreszti fel a parányi férgeket, rovarokat.

A madarak készülődnek a fészekrakáshoz, csivitelésüktől egyre hangosabbak a kertek és a mezők.

Sándor, József, Benedek

Március 18., 19., 21. – Sándor–József–Benedek napja. A néphit úgy tartja, hogy ezek a napok vetnek véget a hosszú, hideg télnak, és ekkor veszi kezdetét a termékeny tavasz: „Sándor, József, Benedek zsákban hozza a meleget.” „Ám, ha üres ez a zsák, nem kapod csak a harmadát.”

Március 21-e Benedek napja, a hivatalos tavaszkezdés, azaz a tavaszi napéjegyenlőség napja.

4

Mondókák

*Gyere tavasz, várva várlak,
Hozz zöld ruhát, fának.
Fújj szél, meleg szél,
Jön a tavasz, fut a tél.
Csipcsirip, csipcsirip
Kikelet kivirít.*

*Szedtem virágot,
Sárga tulipánt,
Fehér rezedát.
Valakinek odaadom,
De előbb még megszámolom.
Ha neked jut tizenhárom,
Te leszel a párom!*

A kis kovács

*– Hallod-e te kis kovács,
mit kopog a kalapács?
– Azt kopogja, kipre-kopp,
csengős csikót patkolok.
– Hallod-e te kis kovács,
mit dohog a kalapács?
– Azt dohogja, dön-de-leg,
ekevasat élezek,
mert a tavasz kö-ze-leg.*

Kányádi Sándor

Gőz Klaudia
3. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Találós kérdések

Hat lába van, de csak négyen jár.
Mi az?
(Lő és lovas)

Szeme négy, füle négy,
körme pedig huszonnégy.
Mi az?
(Lő és lovas)

Hogyan megy ki a ló az istállóból?
(Négy láb-on)

Meddig van a patkó a lovon?
(mert utána a ló van a patkón)
(Amíg patkolják)

Melyik ló lát hátrafelé éppen úgy, mint
előre?
(A vak ló)

Hány patkó van a lovon?
(Egy se, mert a ló van a patkón)

Négy testvér szalad egymás mellett,
mégse érik utol soha egymást. Mi az?
(Kocsikerekek)

Melyik ló tud papírt vágni?
(Az olló)

Melyik a legtüzesebb ló?
(A vasa-ló)

Melyik ló vágja a fűvet?
(A sarló)

Milyen ló van a szobában?
(A padló)

Melyik ló lobog a szélben?
(A zászló)

5

Március

(részletek)

Milyen messzire tud repülni a katicabogár?

- Tudod-e, milyen messzire tud repülni a kis katicabogár?
- A virágágy egyik széléről a másikra?
- Nem, sokkal messzebbre!
- Akkor a kert végében lévő orgonabokrokig?
- Sokkal messzebbre!
- Hát akkor a kerítést szegélyező loncbokrokig?
- Még annál is messzebbre!
- Talán a loncbokortól a kert végében lévő nagy hársfáig?
- Ó, sokkal, de sokkal távolabbra!
- Lehetséges, hogy a búzamezőn túli erdőig is képes elrepülni?
- Még ennél is nagyobb távolságot is meg tud tenni!
- Akkor nem tudom, szabad a gazda!
- Szóval a kis katicabogár képes átrepülni a La Manche csatornán, azaz az Angliát Franciaországtól elválasztó tengeren keresztül, vagyis körülbelül ötven kilométert tesz meg egyszerre.

Persze, nem egyedül vág neki ennek a hosszú útnak, vele vannak a testvérei is. Mindenesetre, igazán bámulatra méltó vállalkozás egy ilyen apró rovartól!

Márciusi zivatar

A verebek a kertekben és a parkokban már nem tudják, hová bújjanak: az ég a bolondját járatta velük, ki tudja, hányadszor. Először is, minden előzetes jel nélkül hatalmas záport zúdított a nyakukba: előtte még egy csöpp eső sem jelezte jöttét, s így mindegyikük jól elázott.

Azután, amikor gyorsan behúzódtak egy sövény alá, hirtelen ragyogóan kisütött a nap. Egészen nyilvánvaló, hogy az idő csúfot akar üzni belőlük! A verebek nem vesztik el türelmüket: ázott tollukat megrázzák, s visszaszökédcselnek az ösvényre.

Ó, milyen kellemes ez a váratlanul jött meleg!

A verebek vidáman csivitelnek... de akkor az ég megint egészen elkomorul, fekete felhők gyülekeznek...

Megint váratlan fordulat következik: hatalmas, galambtojás nagyságú jégszemek hullanak és verődnek mindenfelé.

Az ereszcsona alatt mindentudó képpel egy vén szarka csörög:

– Ó, ez csak egy kis márciusi zivatar!

Megjöttek a gólyák

A gólyák egész nap úton voltak. Végtelen erdőket, mezőket hagytak maguk mögött, csillogó vizű folyókat követtek, s mosolygós falvak fölött repültek el.

Időnként néhány gólya leszakadt a csapatokból: ők már megérkeztek. Most nem nagy csapatokban repülnek, úgy, mint amikor dél felé tartottak, hanem egyre kisebb csoportokban, míg végül egy este csak ketten maradnak.

A két gólya utolsó fáradt szárnycsapással végre megérkezik úti céljához. Az egyik széles völgy mélyén feltűnt az „ő” falujuk.

Széttárt szárnyakkal, piros csőrüket lefelé tartva leszállnak. A kedves és szelíd gólyák rögtön felismerik a régi fészkeiket, egy sátor-tető ház kéménye mellett.

Kimerülten helyezkednek el benne, s közben csőrüket összeütögetve boldogan kelepelnek. A falubeli gyerekek mind odaszaladnak: lelkesen üdvözlik és ünneplik a szerencsét hozó, szép madarakat.

Friss tavaszi kankalinok

Ma reggel erősebben ragyognak a napsugarak, melengetik a hegyoldalt, elolvad a hó, és fű sarjad a nyomában.

A kövirigó felszáll az ég felé, egyre magasabbra és magasabbra emelkedik a tiszta, csípős levegőben. Azután szép ívben a nagy szikla felé veszi útját, s onnan szemléli a környező réteket.

– Kankalinok! Kibújtak a kankalinok! Megjött a tavasz! – mintha ezt mondaná, s boldogan szürcsöli a friss kelyhekbe zárt harmatcseppeket.

Anne-Marie Dalmais

366 és négy történet a természetről c. könyvből

Csikorgó, a fagykirály

Csikorgó, a fagykirály nagyon szigorú uralkodó lehetett a maga idejében. Átkozták is eleget az alattvalói. Egy darabig még örültek is neki, kivált a szűcsök s a csizmadiák, mert úgy ellátta őket munkával, hogy ki sem lát-szottak belőle. Örültek a gyerekek is persze, mert kedvükre szánkázhattak, korcsolyázhattak a ropogós havon s a fényes jégen. De hát nemcsak szűcsökből, vargákból áll a világ, nemcsak szánkázásból, csúszkálásból az élet. Elkezdtek gondolkodni az alattvalók, hogy Csikorgó uralmának miképpen vethetnének véget.

Fújták a körmüket erősen, s toporogtak. De hiába. Fűtöttek, pipáltak. De csak nem akart vége lenni fagykirály rettentő uralmának.

– Üzenni kéne a fecskéknek – vélte egy bölcs öreg, aki még emlékezetében tartotta a fecskéket. – A fecskék jóban vannak a nappal, ha megjöhetnek, a napot is elhoznak magukkal.

Hogy s hogy nem, sikerült is üzenni a fecskéknek. El is jött nemsokára egy villás farkú, fecsegő madárka. Cikázott erre-arra a befagyott folyók, tavak felett. De majdnem rossz vége lett a kirándulásnak. Alighogy rálibbent a zúzmárás telefondrótra, dermedten földre koppant. Még szerencse, hogy valaki kézbe kapta, s a markában életre melengette.

– Egy fecske nem csinál tavaszt – csikorgotta Fagykirály kárörvendve. S olyan fagyot lehelt a környékre, hogy még a farkasok is üvöltöttek kinyukban. (Innen származik az a mondás a farkasordító hidegről.)

– Nem bizony, egy fecske nem csinál tavaszt – szomorodtak el a vacogó, topogó, körmüket fújó alattvalók.

– Nem is csinálhat, mert túl alacsonyan száll – mondta egy másik öreg. – Olyan követ kellene, aki nemcsak fecseg-ficseg, rovarász-

gat, de ereje, hatalma van a dalának. S van bátorsága átfújni magát a jeges felhőkön, föl a naphoz.

– Azt mondom én – folytatta a bölcs –, sze-rezzünk egy pacsirtát.

– Ugyan már, az még a fecskénél is kisebb! – vetette ellen az az öreg, aki fecskéért üzent volt.

– Többet ér az egy sereg fecskénél. Majd meglátjátok.

Mit volt mit tenni, beleegyeztek.

– Jöjjön a pacsirta.

Meg is érkezett nemsokára. S azon nyom-ban föl is parittyázta magát a magasba. Visszhangzott énekétől a jeges égbolt. És meg is repedt egy tenyérnyi helyen. A résen meg besütött a napsugár.

Megszeppent erre Csikorgó, a fagykirály. Próbálta betömni a rést, de hiába. Visszacsur-gott a tömés a nyakába. S a lába alatt meg elkezdett kásásodni a hó, ripegett-ropogott a tavak, patakok, folyók hátán a jég. Cserme-lyek cincogtak, jégcsapok, csatornák csordul-tak. Csikorgó meg szedte az irháját, s inalt a dombok-hegyek, a havasok irányába.

Ott ül a magas bérceken örökös számki-vetésben, s csak akkor látogat el régi birodal-mába, amikor a pacsirta szabadságra megy. Olyankor aztán hetvenkedik, legénykedik, gorombáskodik, kitombolja magát, de már közel sem olyan kegyetlen, mint annak előt-te. Rá sem hederít senki. Még örülnek is neki. Kivált a szűcsök s a csizmadiák, no meg a gye-rekek is. Mosolyogva fújják a körmüket, mert tudják, hogy a pacsirta jövetelének már a hí-rére is Csikorgó szedi a sátorfáját, mert irtózik a magas kék égtől, de kiváltképp a pacsirta gyönyörű énekétől.

Kányádi Sándor

Dúdoló

Sárkány paripán

KODÁLY - WEÖRES

Sár - kány pa - ri - pán vág - tat - tam,
Gyé - mánt ma - da - rat mos - dat - tam.
Gön - cöl - sze - ke - ret ker - get - tem,
Hold - fény - ha - jú lányt el - vet - tem.

Sárkány paripán vágattam,
Gyémánt madarat mosdattam.
Göncölszekeret kergettem,
Holdfényhajú lányt elvettem.

Tyuhajos

Diridon, dúdoló, szüreten fut a ló,
fut a moci tele kocsi, a le-föl guruló,
hajdina-hajdina-hollá-ukk!

Kerekem vasa ráz, szekerem citeráz,
fire-fura fuvar ura, batyudért kotorássz,
hajdina-hajdina-hollá-ukk!

Kotorássz, kacarássz, kacsacsórt vacsorássz,
elekesi, telekesi dudaszót dudorássz,
hajdina-hajdina-hollá-ukk!

Diridon, dúdoló, szaporán fut a ló,
fut a bakon a kobakom, az eget kutyló,
hajdina-hajdina-hollá-ukk!

Simkó Tibor

Nőnap üzenet

Mostanában hangosabban
zengenek a cinegék,
nefelejcsszín köntösében
tavaszt ígér már az ég.
S bár a nap még gyéren hinti
melengető sugarát,
fehér bársony ünneplőbe
öltözött a hóvirág.
Kökörcsin is bontja szirmát,
felébredt a tőzike ...
Érzik, tudják: itt a tavasz
legkedvesebb ünnepe.

S márciusnak ezen a szép
napsugaras ünnepén
valamennyi pajtásomtól
üzenetet hoztam én.
Tinektek szól, édesanyák,
a nőnap üzenet:
boldogságot,
békességet,
sok örömet,
hosszú életet
kíván minden kisgyerek!
Szalai Borbála

Berényi Dominika, 3. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispac

Hóvirágtündérek

Egy szép napon a szürke
felhők közül kikukucskált a
Napocska. Sugaraival megsi-
mogatta az erdőt, a mezőt és
a gyerekek arcocskáját.

– Anya, nézd csak, kisütött a
Nap! – kiabált boldogan Poci.

– Lassan megérkezik a ta-
vasz – mosolygott Anya. – Ta-
vasszal felébred téli álmából a
természet.

Előbújniak a virágok és rü-
gyezni kezdenek a fák, ha a
Napocska gyakran megsimo-
gatja őket – mesélte Anya.

Poci kíváncsi szemekkel
figyelte édesanyját. Anyának
ekkor ragyogó ötlete támadt.

– A hétvégén menjünk ki-
rándulni! – mondta.

Poci nagyon örült. – Rándul-
ni! Rándulni! – ismételte.

– Kirándulni! – mosolygott
Anya. – Sétálni az erdőbe.

– Kirándulni megyünk,
hogy megsimogasson a Na-
pocska! – örvendezett Poci.

Este, amikor Apa hazaért
a munkából, Poci odaszaladt
hozzá és boldogan újságolta:

– Képzeld, megyünk sétál-
ni az erdőbe!

– Hú, ez nagyon jó ötlet!
– válaszolt Apa. – Aludjunk
egy nagyot és reggel indulha-
tunk is.

– Bizony, ha majd simo-
gat a Napocska – lelkesedett
Poci.

Reggel gyönyörű napsü-
tésre ébredtek. Anya, Apa és

Poci jó melegen felöltöztek
és elindultak a közeli erdőbe.
Poci fürgén szedte lábacskáit,
hogy nehogy lemaradjon.

Az erdő gyönyörű volt.
Egyszer csak Poci észrevette,
hogy a fák tövében valami
fehérlik.

– Nézzétek, virágok! –
mondta a kisfiú.

– Nagyon szépek! Hóvirá-
gok – válaszolt Apa.

– Anya! Szedek neked hó-
virágot – mondta Poci.

– Nem szabad letépni őket!
– figyelmeztette Anya kisfiát.

– Nagyon kevés van belő-
lük – magyarázta Apa.

Anya pedig mesélni kez-
dett.

– A hóvirág olyan, mint
egy apró csengettyű. Csodá-
san csilingel, de olyan halkan,
hogy azt csak a tündérek hall-
ják. Minden kis tündérnek van
egy virága. Amikor közeleg az

este, a hóvirágok csilingelő
muzsikával aludni hívják a
tündérüket, akik a virágkely-
hekben alszanak. Virágszirom
takaróval betakargatják őket
és piciny kelyhük becsukódik.
Így vigyáznak a tündérek ál-
mára.

Poci odaszaladt a virágok-
hoz. Egészen közel hajolt hoz-
zájuk és bekukucskált az egyik
kicsiny virág szirmai közé.

– Tényleg, nincs itthon a
tündér – mondta. – Nem sze-
dem le a virágot, mert a tün-
dér nagyon szomorú lenne,
ha nem találná többé.

Anya, Apa és Poci hatalma-
sat sétáltak az erdőben. Poci
úgy elfáradt, hogy Apa nyaká-
ban „utazott” hazáig.

Este Anya betakarogatta az
álmos kisfiút. Épp úgy, aho-
gyan a hóvirágok szirmai a
tündéreket.

Gyarmati Viktória

Felmajer Vivien, 2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Törökkanizsa

Mirkó királyfi meg táltos paripája

Volt egyszer egy király, volt annak három fia. Ennek a királynak az egyik szeme mindig sírt, a másik mindig nevetett.

Megkérdezte egyszer a legkisebbik fia – Mirkó királyfi –, mi az oka annak, hogy király apja egyik szeme sír, a másik meg nevet.

– Nagy oka van annak, édes fiam – mondta a Fehér király, mert ez volt a neve. Volt nekem egy vitéz barátom, a Fekete király, hej, sok ellenséggel megvívunk mi ketten legénykoromban! Aztán egyszer úgy esett, hogy el kellett válnunk. Volt ennek az én barátomnak egy tündér keresztanyja, az megmondta nekem, hogy három derék fiam lesz. Jó király csak abból lehet, aki majd megtalálja, az országomba el is hozza a Fekete király birodalmában termett aranyvirágot, s melléje még egy aranyalmát is. Nevet az egyik szemem, mert három derék fiam van, sír a másik szemem, mert azt sem tudom, hol-merre van a Fekete király birodalma, hogyan is várhatnám, hogy valamelyik derék fiam elhozza az aranyvirágot meg az aranyalmát?

– Egyet se búsulj, édesapám – mondta Mirkó királyfi. – Elmegyek én is meg a két bátyám is, haza sem jövünk aranyvirág, meg aranyalma nélkül.

Így is lett. Csakhogy a Fehér király istállójában két szép paripa volt bekötve, ezt elvitte a nagy útra a két idősebb királyfi. Mirkónak egy öreg, sovány gebe jutott. Megveregette Mirkó királyfi a gebe oldalát, s szelíd szóval biztatta:

– Egyet se félj, derék öreg jószágom! Megitatlak, megetetlek minden reggel, minden este, valahogyan majd csak eljutunk a Fekete király országába. Azzal felült a gebe hátára,

s a testvérbátyjai után ő is elindult a hosszú útra. Mikor esteledett, megszólal az öreg ló:

– Mit parancsolsz, édes gazdám? Szálljak-e, mint a szél, vagy repüljek-e, mint a gondolat? Mert tudd meg, hogy táltos vagyok én, csak arra vártam, hogy szelíd szóval szóljanak hozzám!

– Röpülj, lovam, táltos lovam, röpülj, mint a gondolat – örvendezett Mirkó királyfi.

Röpült is a táltos, röpült, mint a sebes gondolat; a hold nem világított még az égen, Mirkó királyfi a Fekete király palotájának az udvarába ért. A palota ablakából éppen kinézett a Fekete király szépséges leánya.

– Hát te ki vagy, galambom? – kérdezte Mirkó királyfi.

– Én a király leánya vagyok, de mit keresel az én apám udvarában, te idegen vitéz?

– Téged kereslek, galambom, mert nálad szebb aranyvirágot még nem látott a szemem! Most már csak az aranyalmát kell megtalálnom!

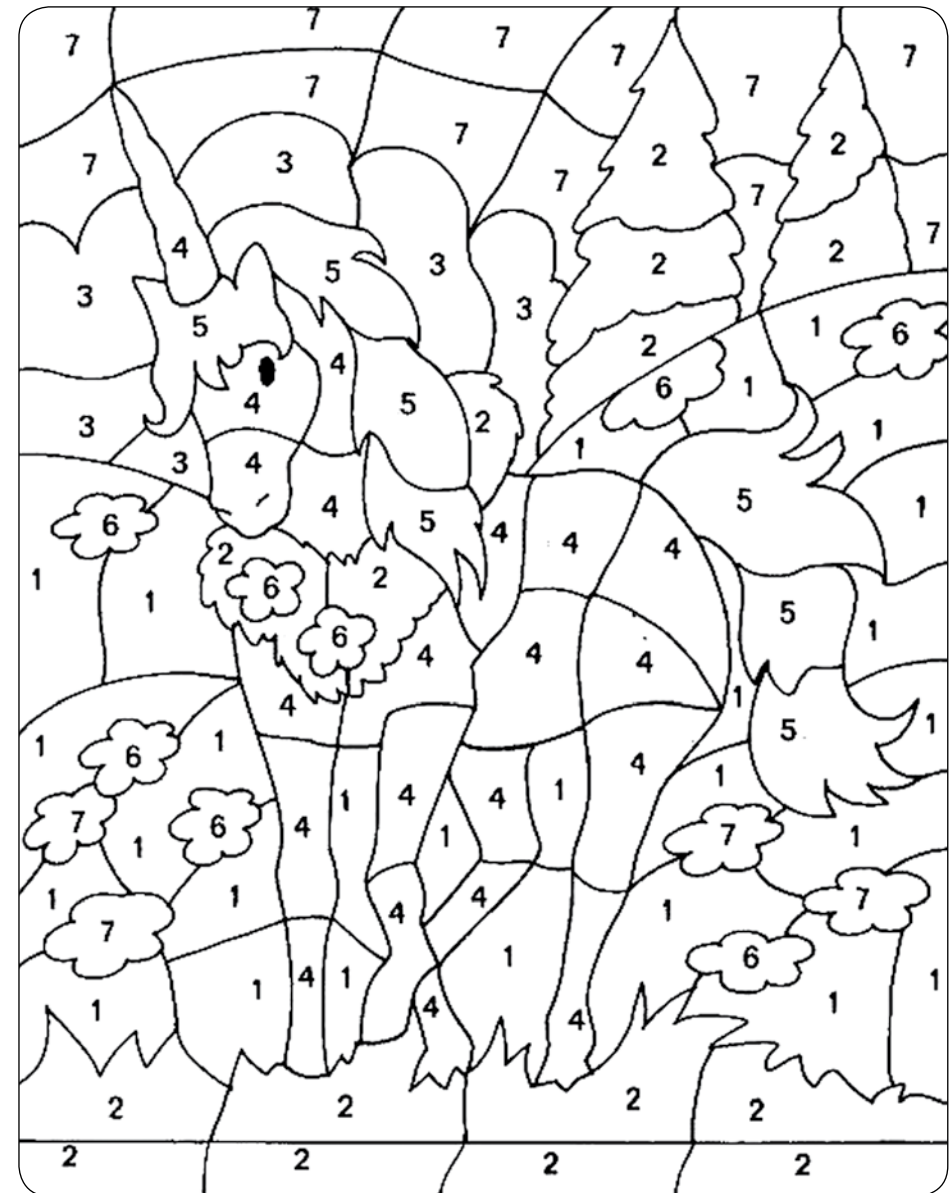
A király leánya becsapta az ablakot, sehogy sem értette, mit akar az idegen vitéz.

Akkor Mirkó királyfi meg a táltos paripa háromszor megkerülte a palotát, a Fekete király meg a szépséges leánya kijötték a palotából, ahogy átlépték a küszöböt, a király aranyalmává, a leánya meg aranyvirággá változott. Mirkó királyfi a kalapja mellé tűzte a virágot, az almát meg zsebre vágta, s mint a sebes gondolat, szállt vissza az édesapájához.

– Apámuram, meghoztam az aranyalmát, meghoztam az aranyvirágot, aztán most már nevéssen ám mind a két szeme!

Francia mese, átdolgozta Bartócz Ilona

Színezz!

Színezd ki a képet a számok szerint!

1 – világoszöld, 2 – sötétzöld, 3 – fehér, 4 – sárga, 5 – narancssárga,
6 – rózsaszín, 7 – lila

Aranyhajú Irinkó

Indul, röppen a táltos ló,
felhők közt is száguldó.
Csendül a gyémánt patkószeg.
Megzendül az Üveg-hegy.
Dördül a szárnyas rézajtó,
döngeti-rázza hős Mirkó.
Mordul a sárkány: – Mi kéne?
– Add ki a mátkám! Az kéne. –
Táru a szárnyas rézajtó:
– Csakhogy megjöttél, hős Mirkó! –
Ámul-bámul a királyfi:
– Ilyet se láthat akárki! –
Perdül a sárkány, táncba fog,
örül Mirkónak, nem dohog,
táncol, a sarka csikordul,
örömkönnye is kicsordul.

Sárkány a táncban nem fárad,
körbekerül kertet, házat:
– Jobban örülök jöttödnek,
mint a hetvenhét ördögnek!
Annyi szép mátkáddal a baj,
mennyi fején az aranyhaj.
Kékül-zöldül, ha ránézek,
toporzékol, ha megébred:
„Öltöztess, sárkány! Etesz meg!
Fényesítsd ki a cipőmet!
Foltos belül a koronám!
Sárgul alul az új ruhám!”
Lótok-futok, mégsem békül,
hét fejem van, de mind szédül.
Táncolj hát vélem pirinkót,
s vidd a csudába Irinkót!

Varga Katalin

Babinszki Valentin,
2. osztály,
Testvériség-egység
iskola,
Erzsébetlak

Tíz kicsi ló

Elindult tíz kicsi ló,
mikor leesett a hó,
mind a tíz, mind a tíz
jókedvű volt: nyihahó!

Átmentek a falvakon,
városokon, hidakon,
mind a tíz, mind a tíz
úgy lépett, mint kisasszony.

Ámde magas hegyekben
rájuk borult az este,
mind a tíz, mind a tíz
a jászolát kereste.

Aztán egyet gondoltak:
gyorsan hazakocogtak,
s most a tíz, mind a tíz
éppen zabot ropogtat.

Vasvári István

Molnár Petra,
4. osztály,
Október 10. iskola,
Szabadka

Papírgólya

A tavasszal együtt érkeznek a vándormadarak is. Készítsünk papírtányér-gólyákat, amíg várjuk, hogy az igaziak ideérjenek!

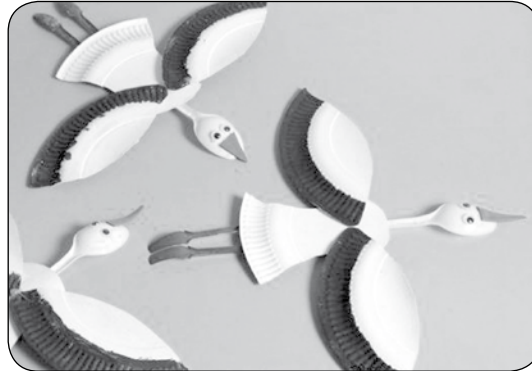
Szükséges anyagok:

- papírtányér
- fehér műanyag kanál
- piros papír
- mozgó szemek
- fekete festék
- olló
- ragasztó

Elkészítése:

A papírtányérból vágj ki három darabot, egyet a testnek és két szárnyat. A szárnyak

szélét ferdébe feketére, majd ragaszd a testre! A műanyag kanalat ragaszd alulról a gólya testére, és erre ragaszd fel a szemeket és a piros papírból kivágott csőrét. A lábakat elkészítheted kisebb piros műanyag kanalakból, de pirosra festett kartonpapírból is kivághatod őket.

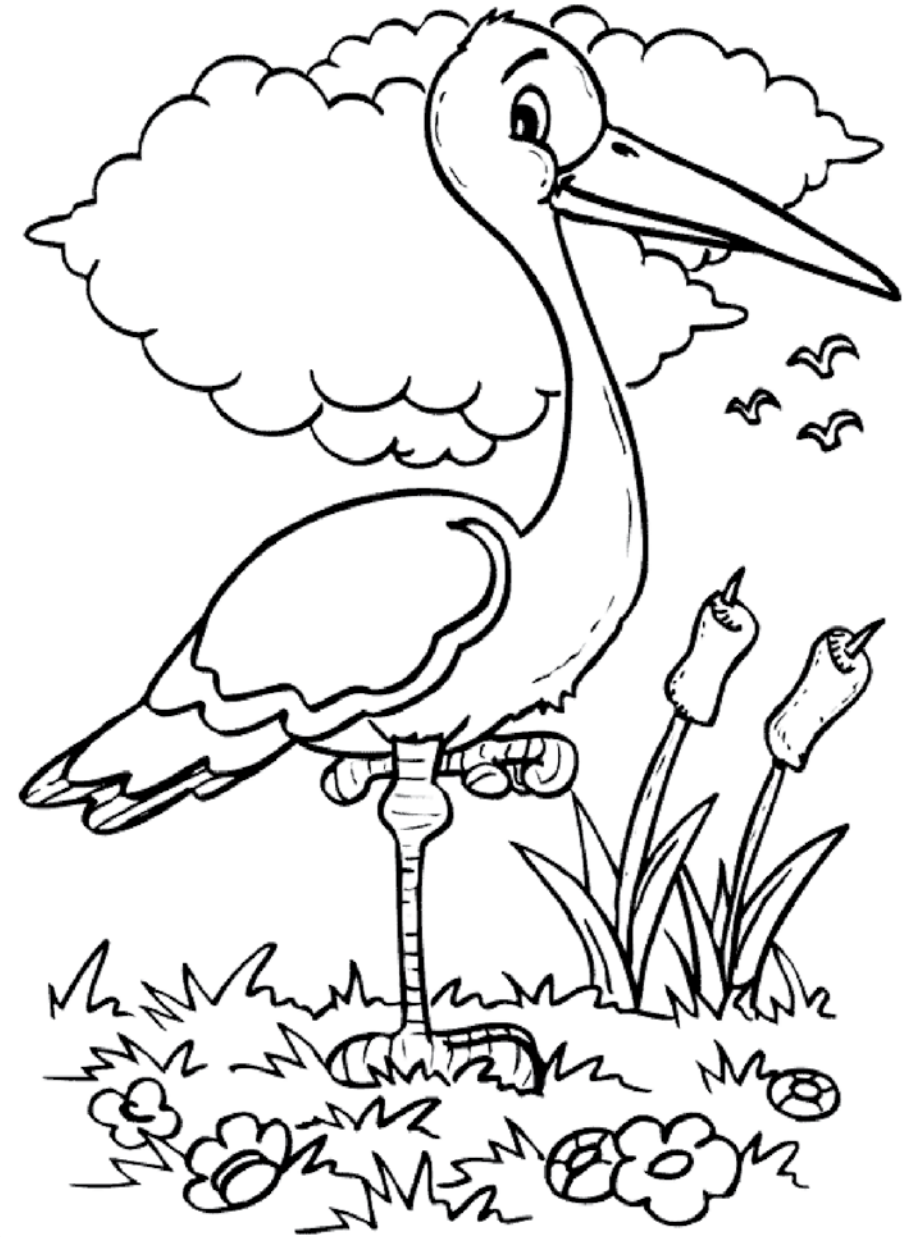
A gólya csizmája

Jaj, de csinos,
de szép piros
a gólya csizmája!
Mért megy benne
térdig bele
pocsolyába, sárba?!

- Sose bánjad
a csizmámat! –
feleli a gólya.
- Minden este
szép fényesre
mosom én a tóban!

Szalai Borbála

Színezd ki!

◆ Mesebeli paripák ◆ Mesebeli paripák ◆ Mesebeli paripák ◆

László Henrietta

2. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta

Perna Richárd

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

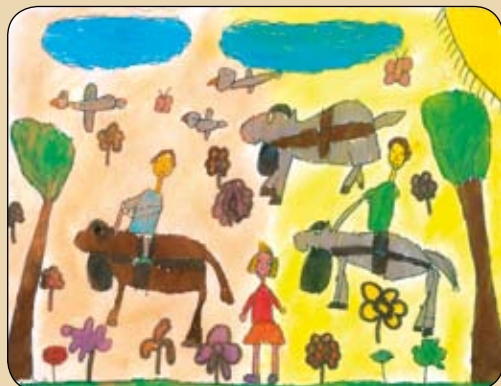
Cinkler Dóra

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Prokes Blanka

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Jónás Viola

4. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Papp Amanda

2. osztály, Samu Mihály iskola, Szabadka

Pribičević Blanka

1. osztály, Emléiskola, Zenta

Góli Zsuzsanna

2. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Bodó Fanni

2. osztály, November 11. iskola, Zenta

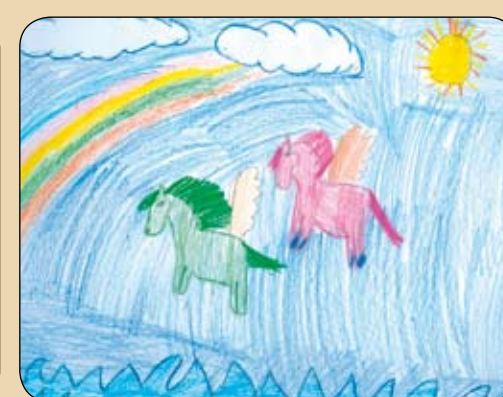
Szabó Réka

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Szabó Réka

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Kismiska Doroti

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Szárnybontogató

A királyfi kalandja

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi. Elment világot látni. Találkozott egy nyúlal. Meg akarta enni. Kergette a prédát. Nagyon elfáradt. Lefeküdt egy meggyfa alá. Elaludt. Még mindig alszik, alszik és alszik... A nyuszi meg jót röhög. No, majd ha a királyfi felébred, én is tovább mesélek.

Pesti Tamás Iván

2. osztály, Kis Ferenc iskola, Bácsgyulafalva

A szeretet a legerősebb

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Annak volt egy gyönyörű szép lánya. A lány nemcsak szép volt, hanem okos is.

Amikor a királylány eladósorba került, a király kihirdette, hogy annak adja lányát és fele királyságát, aki bebizonyítja, hogy a legerősebb. Grófok, királyfiak jöttek hetedhét országból megmutatni a királylánynak, hogy milyen erősek. Rönköket emelgettek, birkóztak egymással és állatokat győztek le. Végül jött egy vézna, csendes fiú, és azt mondta a királylánynak:

– Kedves királylány! Én nem vagyok izmos, erős, de a szívem tele van irántad szeretettel.

Ekkor a királylány azt mondta:

– Íme a legerősebb ember, mert a szeretet a legerősebb dolog a világon.

A király is egyetértett lánya döntésével, és a fiúnak adta a leányát és fele királyságát.

Máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Györfi Judit

4. osztály, Szervó Mihály iskola, Padé

Az erdei lakodalom

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy állati jó zenekar. Ez a banda a kerek erdő legjobb muzsikusaiból állt.

Csanád, a medve dobolt, Árpád, a nyuszi gitározott, Flóri, a mókus hegedült, és Ati, a kígyó énekelt. Történt egyszer, hogy egy nyári szép

napon mindenki a tónál hűsölt, amikor megérkezett Zsolti csiga, a postás, aki meghívót hozott nekik. Szabolcs, a róka elveszi Dani farkas egyetlen lányát, Juditot. Hatalmas nagy lakodalmat csaptak, és meghívták az egész erdőt. Mikor odaértek, egy kis pihenő után elkezdődött a buli. Ott volt a rokonság apraja és nagyja. A zenészek úgy húzták, hogy zsongott az egész erdő. Mindenki mulatott és táncolt, egészen hajnalig. Pirkadatkor elbúcsúztak az ifjú pártól, és mindenki elindult haza. A muzsikások is összepakolták a hangszereket, és hazaballagtak a tóhoz.

Ha a lagzi tovább tartott volna, az én mesém is tovább tartana.

Mészáros Ákos

4. osztály, Szervó Mihály iskola, Padé

Fordított mese

Én kilenc éves vagyok, de nagyon tetszett a tizennegyedik születnapom. Amikor mentem az iskolába, egy kicsit megálltam az Északi-sarknál játszani. A reggelimet is időben megeszem, délutánra végzek is vele. Majd alszom egyet, és éjszaka kettőkor kimegyek játszani. Az esti mesét mindig a moziban nézem meg. Nekem ilyen az életem, a nappalom és az éjszakám.

Szabó Noel

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A fiú és az autó

Volt egyszer egy fiú.

Annak volt egy autója.

Azt az autót nagyon szerette.

És csak ment, és csak ment, és csak ment az autójával.

Zentától Szabadkáig, Szabadkától Palicsig és Palicstól Zentáig.

Mindig ezen az úton ment...

Szerencsés F. Mátyás

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Tavaszhívató

Napsütés és virágok,

Gyerekek a réten.

Itt a tavasz,

megérkezett végre!

Itt a tulipán, a nárcisz.

Körülveszik őket zümmögő

Apró, szorgos méhecskék

És tarka lepkék.

Mosolygós gyerekek,

Futkosnak vidáman

A tavaszi napsütésben.

Itt a tavasz, megérkezett végre!

Savin Mária

3. osztály, Ivo Andrić iskola, Tiszakálmánfalva

Tavasz

Hóvirág nyílik,

A napocska virít,

Megérkezett a kikelet,

A tavaszi virágok kikeltek.

Minden újjá születik,

A hideg tél eltűnik,

A téli álmat alvó állatok ébrednek,

És a gyerekek ennek nagyon örülnek.

Vidám reggel virrad,

Most ibolyák nyílnak,

Gyertek, keressünk játszóteret,

Vár minket az érkező kikelet!

Dér Tamara és Tót Bagi Emese

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A kutya és a sajt

Volt egyszer egy kutya, elment a boltba és vett egy sajtot, majd ette, ette, ette, ette, majd megette. Itt a vége, fuss el véle, meseország közepére.

Utasi Melinda

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A butus gyerek (csalimese)

Egy nap annyira esett az eső, hogy a fű száraz volt. Játsszani akartam a kertben, de nem esett az eső. El akartam menni a nagymamámhoz, de süttött a nap. El akartam menni az iskolába, de nem voltam beteg. Szerettem volna mesét nézni, és anyukám megengedte. Nem szerettem volna iskolába menni, de anyukám azt mondta, nem muszáj, ha nem akarok. Az ablakon kidobtam a füllentéseimet.

Sárkány Maja

2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

Fordított mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy hóember. Ezt a hóembert egy meleg nyári napon készítették. Vaslapát volt az orra és répa a keze. Ez a hóember elindult az iskolába, és odaért az állatkertbe. Ott megnézte a sok könyvet, és akkor eszébe jutott, hogy a templomba akart menni. Aztán hazament, és egy hideg téli napon elolvadt. Az én mesém is tovább tartott volna, ha a hóember nem olvadt volna el.

Szabó Léna

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Csalimese

Volt egyszer, hol nem volt, volt a világon egy ember. Rengeteg kecskéje volt, egyszer az összes elszabadult. Az ember elindult keresni. Lehet, hogy még ma is keresi, ha ki nem fáradt.

László Teodor

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Csalimese

Mese, mese, meskete,

Volt egyszer egy kisecske.

Ha megleled, tied lehet,

Aranyat szór majd neked!

Mek, mek, mek, mek.

Angyal Aurélia

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Lovak a mitológiában

Ezek a patás állatok egy ősi magyar legenda szerint az ember legrégibb társai. A ló ménesben jár, egy bátor mén a vezető, aki még a ragadozókkal is szembeszáll. Vonuláskor előrevágtat, körbeszaladva a ménest nógatja az elmaradókat. Kiváló a megfigyelőképessége, emlékezőtehetsége, jó a ritmusérzéke, sőt a nyugtató zenét is kedveli. Legfőbb gyönyörűsége a futás. A ló segítőkész gazdájával és társaival szemben.

Pegazus

Ez a szárnyas ló a görög mitológiában Pózeidón, a tengerek istenének teremtménye. Egyesek szerint ezek a különös lények láthatatlanok, és csak a tiszta lelkű emberek láthatják meg őket.

Egyszarvú

Sokan összekeverik az egyszarvút a pegazussal, pedig két különböző lényről van szó. A pegazust általában egy fehér lóként képzelik el, amely a homlokán egy mágikus szarvat hord. Jelképezi a jóságot, a tisztaságot és a szabadságot.

A mitológia szerint az egyszarvú csak egy leány volt, aki elveszett az erdőben. Ellentétben sok mitikus állattal, az unikornis békés, szelíd lény.

Kentaurok

A kentaurok olyan képzeletbeli élőlények, amelyek félig lovak, félig pedig emberek. Ezek a lények legtöbbször vad és faragatlan természetűek. Úgy tartják a mitológiában, hogy harcos természetűek.

Táltos paripa

A paripa eredetileg a táltos ló neve volt. A magyar népmesékben a fehér ló teje adja a mesebeli erőt a főhősnek. A fehér táltos tanítja, vezeti, segíti a mondák hőseit. A Pegazus maga a táltos paripa a magyar mitológiában, a fehér paripa, amely hátán a világok között tudunk járni.

Micsoda ló

Micsoda ló, micsoda ló,
gyöngyház homlokú.

Tépheted a kantár szarát,
felhők fölé száll.

Micsoda ló, micsoda ló,
jázmin fogsorú.

Micsoda ló, micsoda ló,
hej, de gyönyörű.

Micsoda ló, micsoda ló,
tűzet horkanó.

Micsoda ló, micsoda ló,
lombos sörényű.

Micsoda ló, micsoda ló,
égre pattanó.

Micsoda ló, micsoda ló,
látjátok-e még?

Micsoda ló, micsoda ló,
soha meg nem áll.

Pedig ott, az éjhomályban,
csillagokra lép.

Szűcs Imre

Bugyi Réka, 2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcsernye

A tavasz hírnökei

Január volt, hideg, nyirkos január, amikor mindenki vacakul érzi magát, és amikor a nappalok még nagyon röviddek. A Napocska is csak ímmel-ámmal világít, mert nincs nagy kedve ahhoz, hogy sokáig bámulja a gyógyszerárak előtt tömörülő, köhécselő embereket, meg a koszos latyakban küszködő autókat, amelyek mindig össze-vissza fröcskölnek az amúgy is prűszkölő járókelőket. Ami azt illeti, az ezüsthajú Holdnak is kezdett elege lenni a látványból, így aztán, egyik este, megállított egy felé vitorlázó, jókora felhőt, és felébresztette az abban alvó hópolyheket.

– Ébredjetek, Pelyhecskéim! Induljatok el, és tegyétek széppé ezt a kormos, csatakos Földet!

A hópolyhek nem kérérték magukat (igaz, hogy az ezüsthajú meg is rázogatta a hálósájkjukul szolgáló felhőt), hanem egymás után, sorban, útnak eredtek. Beborították a földeket és az erdőket, az apró falvakat és a hatalmas városokat, ráültek a robogó vonatok tetejére, és még a repülők szárnyát is elfoglalták, nagy igekezettükben. Reggel aztán káprázott is a Napocska szeme, a fehér ragyogástól! Virgonc kedve támadt, ahogy elnézte a szánkózó gyerekeket. Meg a hóban hempergő kutyusokat. Meg a gyógyszerár felé igyekvő embereket, akik a felfrissült levegőben sokkal kevesebb-

szer kotorásztak a zsebkendőjük után, mint az előző napon. A hópolyhek büszkén nézték a gyönyörű világot. Csakhogy múltak a napok, és ébredezni kezdett a Tavasz. Langyosodott az idő, melege lett, lerúgta hát magáról a paplant, és megdörzsölte a szemét. A hópolyhecskék érezték, hogy valami komoly változás közeleg. Már nem voltak olyan vakító fehérek és jegesek, mint amikor az ezüsthajú Hold felébresztette őket. Valahogy fáradtnak és gyöngécskének érezte magát valamennyi. Az ébredező Tavasz figyelmesen nézte őket, aztán így szólt:

– Lassan vége a Télnek. Most egy kis meleget fújok majd rátok, hogy párává váljatok, és visszatérhessetek abba a duci felhőbe, ahol lakatok. Jövőre aztán majd újra leszállhattok a Földre.

Gönci Chiara, 3. osztály,
Dr. Tihomir Ostojic iskola,
Hódegyháza

A gyöngécske pelyhek egymásra néztek.

– Miért kéne visszamenünk, mikor itt olyan jó? Itt mindenki szeret bennünket, ott fönt meg csak a szél foglalkozik velünk, de az is csak addig, amíg kedvére össze-vissza nem lökdösi a felhőket. Ha szépen megkérnénk Téged, nem hagynád, hogy itt maradjunk?

A Tavasz összeráncolta a homlokát. Látszott, hogy erősen gondolkodik, aztán így szólt:

– Úgy, mint hópolyhek, nem maradhattok, mert a melegben mindenképp el fogtok olvadni. De ha nem bánjátok, hogy virág legyen belőletek, akkor, esetleg, tehetek valamit az ügyben.

A Pelyhecskék nagyon izgatottak lettek.

– Azt mondd, lehetne belőlünk virág? Hiszen annál szebbet nem is bíránk elképzelni!

A Tavasz elmosolyodott.

– Ha így gondoljátok, hát legyen! Maradjatok örökre a földön, mint a hírnökeim! – azzal ráfűjt óvatosan a gyenge Pelyhecskékre és azok eltűntek. De a helyükben ott állt egy csapatnyi hóvirág.

– Így gondoltátok, Picikéim? – kérdezte a Tavasz, és a virágok bólogatni kezdtek. Egy arra jár, langyos szellő pedig sorra igazgatta pirinyó, csinos főkötőjüket.

Gaál Zsuzsa

A ló, a róka és az oroszlán

Volt egyszer egy ló; hosszú ideig derekasan szolgálta a gazdáját, hanem aztán szép lassan megöregedett, és már nem bírta nagyon a munkát. Akkor a gazda azt mondta neki:

– Kivénhedtél, öreg jószág, semmi hasznodat sem vehetem többé. Mehetsz hát, föl is út; le is út; de ha bebizonyítod, hogy még van erő benned, és ide bírsz hozni egy oroszlánt az udvaromba, szorítok neked egy kis helyet az istállómban. Világgá ment nagy búsán szegény öreg ló; ment egyenest az erdőbe, hogy itt legalább megvédjék a lombok az esőtől; közben azon tűnődött, milyen hálátlan a világ; s milyen kegyetlenül elbántak vele öregségére. Egyszer csak; ahogy ment, mendegélt, valaki megszólította:

– Hát te mit lógatod a fejedet? A róka volt. – Keserves, nagy okom van nekem arra, hogy a fejemet lógassam! – sóhajtott a ló, és elmondta a rókának, mit mondott a gazda.

– Mi sem könnyebb ennél! – mondta a róka. – Majd én segítek neked; csak ügyelj a szavamra, és fogadd meg a tanácsomat. Egyelőre semmi mást nem kell tenned, mint leheverned itt az ösvény mellett, mintha halott lennél. A ló

elnyúlt az ösvény mellett, és holtan tette magát, a róka meg szaladt az oroszlánhoz, aki ott lakott nem messze egy barlangban. – Egy döglött ló fekszik az ösvény mellett – mondta az oroszlánnak. – Gyere érte, soha nem jutottál még ilyen olcsón ilyen dús lakomához! Az oroszlánnak nem kellett kétszer mondani; ment a rókával, meglátta a lovat, örömeiben hörrent egyet, és nyomban neki akart esni. – Várj csak! – mondta a róka. – Ha itt elkezdesz lakmározni, még meglát a vadász; és beléd ereszt egy golyót. A barlangodban sokkal nyugodtabban elfogyaszthatnád ezt az ajándék ebédet.

– Az igaz – hagyta helyben az oroszlán –, de hogy vigyem a barlangomba?

– Majd én segítek – mondta a róka. – Hozzát kötöm a lovat; és behúzhatod az

odúdba. Csak légy türelemmel, és tégy mindent úgy; ahogy mondom. Azzal a ló farkához kötötte az oroszlán két lábát; majd miután jó erősen megkötötte, úgyhogy az oroszlán mozdulni sem bírt, rászólt a lóra:

– Rajta, szürke, húzzad! A ló fölugrott, kocogni kezdett a gazda háza felé, húzta maga után a farkához kötött oroszlánt. Az oroszlán bőmbölt, ahogy a torkán kifért, de szabadulni nem bírt, olyan jól megkötötte a róka. A gazda előjött házából a rettentő üvöltésre; látta, hogy hozza a ló az oroszlánt; elrémült, aztán elszégyellte magát; az oroszlánt keményen gúzsba kötötte, a lovat meg bevezette az istállóba, tiszta szalmát terített alája; s élete fogytáig jótartotta.

Aesopus meséje

Troszkot Heléna, 2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Hintaló parafadugóból

Szükséges anyagok:

- 5 db parafadugó
- zseníliadrót
- karton
- szalag
- fekete gyöngyök
- ragasztó
- olló

Elkészítése:

A dugókból állítsd össze a lovacskát. Kérj meg egy felnőttet, hogy három dugó végét ferdén vágja

le, ezekből lesznek a lábak és a nyaka. Az egészet ragaszd össze. Egy darab szalagot ragassz a testére. Kartonból vágj egy csíkot, és a csücskeit kerekítsd le, majd hajlítsd meg. A zseníliadrótból vágj rövid darabkákat, és szurkáld a sörény helyére. Egy hosszabb darabból készítsd el a lovacska farkát. Két gyöngyszemet ragassz fel szemnek, majd végül erősítsd a lovacskát a behajlított kartoncsíkra.

Palkó vitéz

*Döng a dob az indulóra,
Nosza fel a hintalóra!
Fejemen a fényes csákó,
Gyí te, lovam, gyí te, Ráró!
Zsuzsi, te a zászlót tartod,
Villogtatom én a kardot.
Csihi-puhi nagy csatában,
A nagymama udvarában.*

Szőnyi Zoltán

Hogyan érkezik a tavasz?

Hogyan jön a kikelet?
Vándorol-e eleget?
Szelek szárnyán száll?
Hozza napsugár?

Egyesek szerint
ő a hóvirág...
Mások úgy tudják:
az első fecskepár!
Vagy tán a somfa
virágzó sárga bolyha.
Ott van talán, ahol a
virító kék ibolya.
Vagy erdőben rejtező
bokrok alól leng elő.

Találgatjuk, mi lehet
hát ez a kikelet.
Csak a szorgos méhecske
hallgat, nem szól egyet se.
Pedig tudja, úgy lehet:
zöld selyemben,
szelek szárnyán
érkezik a kikelet.

Vaszil Kunoszkai
Fordította: Fehér Ferenc

Sándor Dávid,
6 éves óvodás
Torda

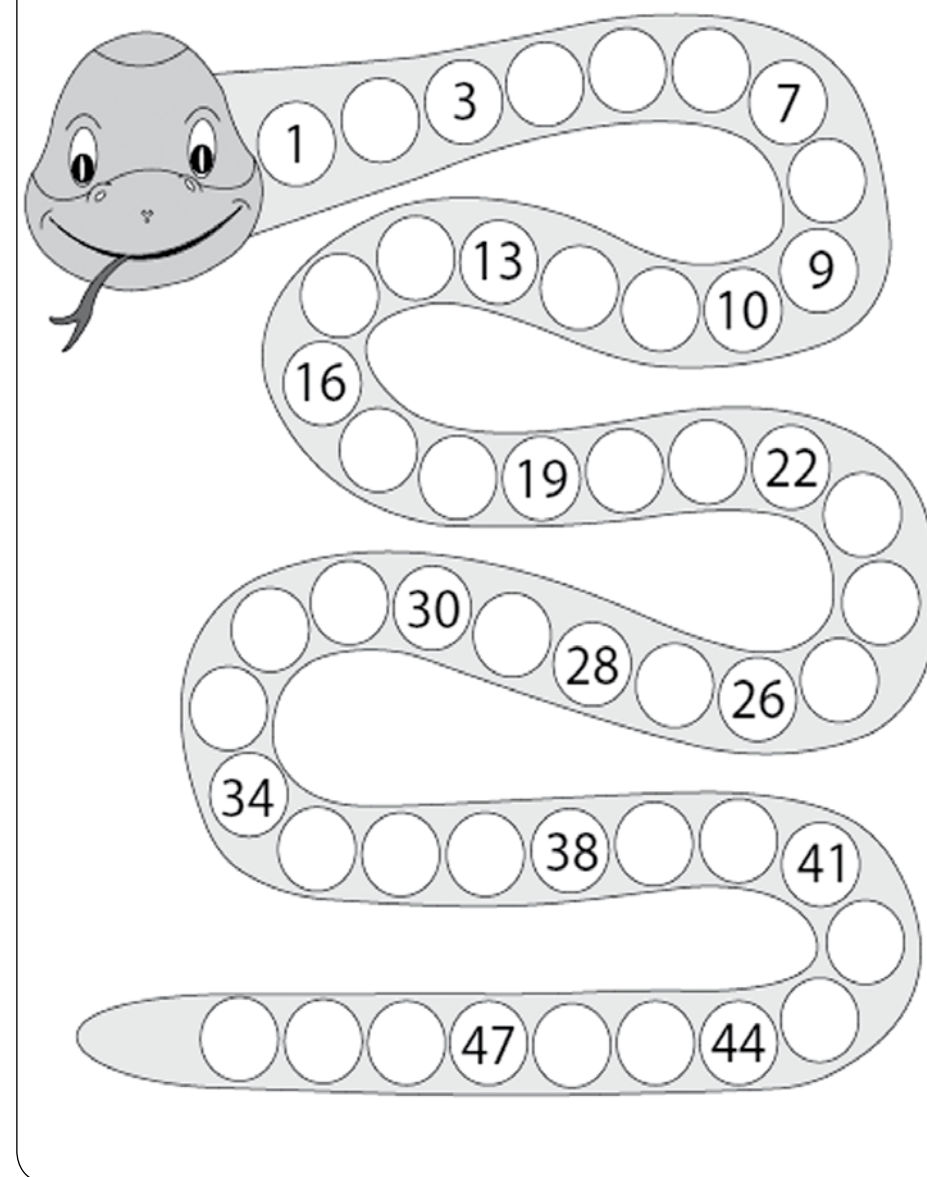

piros	
zöld	
kék	
rózsaszínű	
fekete	
sárga	

Melyik kép illik a megadott színhez? Előfordulhat, hogy több megoldás lehetséges.

Számkígyó

Töltsd ki az üres mezőket a hiányzó számokkal!

Állatvilág

A zebrák

Ezeknek a gyönyörű, tigriscsíkos lovaknak Afrika a hazája. A zebrák családi csoportokban élnek, amelyeket egy csődör, a kancák és a kicsinyeik alkotnak. Az újszülött zebracsikó igen fejlett, egy órán belül lábra áll, és már futni is tud. Ez minimálisra csökkenti annak veszélyét, hogy oroszlán vagy más nagyragadozó zsákmányul essék. Csíkjai ilyenkor még inkább barnák, mint feketék, sörénye jóval rövidebb, mint a felnőtteké.

Zebra

Csíkos az oldala és csíkos a háta,
divatos és csinos, csíkos pizsamája.
Szavannák vándora, a meséknek hőse,
gyalogátkelőnek nem fekszik le Ő se.
Ha beáll a fűbe, néha nem is látszik,
van, hogy csapatostul is bújócskát játszik.
Csíkjait, ha nézed, hát nem vonalkódot,
ettől a festéstől minden zebra boldog.

Aranyosi Ervin

Afrikában három zebrafaj él. A csíkjaik mintázata különbözteti meg őket, de nemcsak külső jegyeik, hanem szokásaik is különböznek.

A zebrák kommunikációja testtartásuk és mozdulatok útján történik. Hangjelzéseik is vannak, számárvordítás-szerű hangjuk messzire hallatszik.

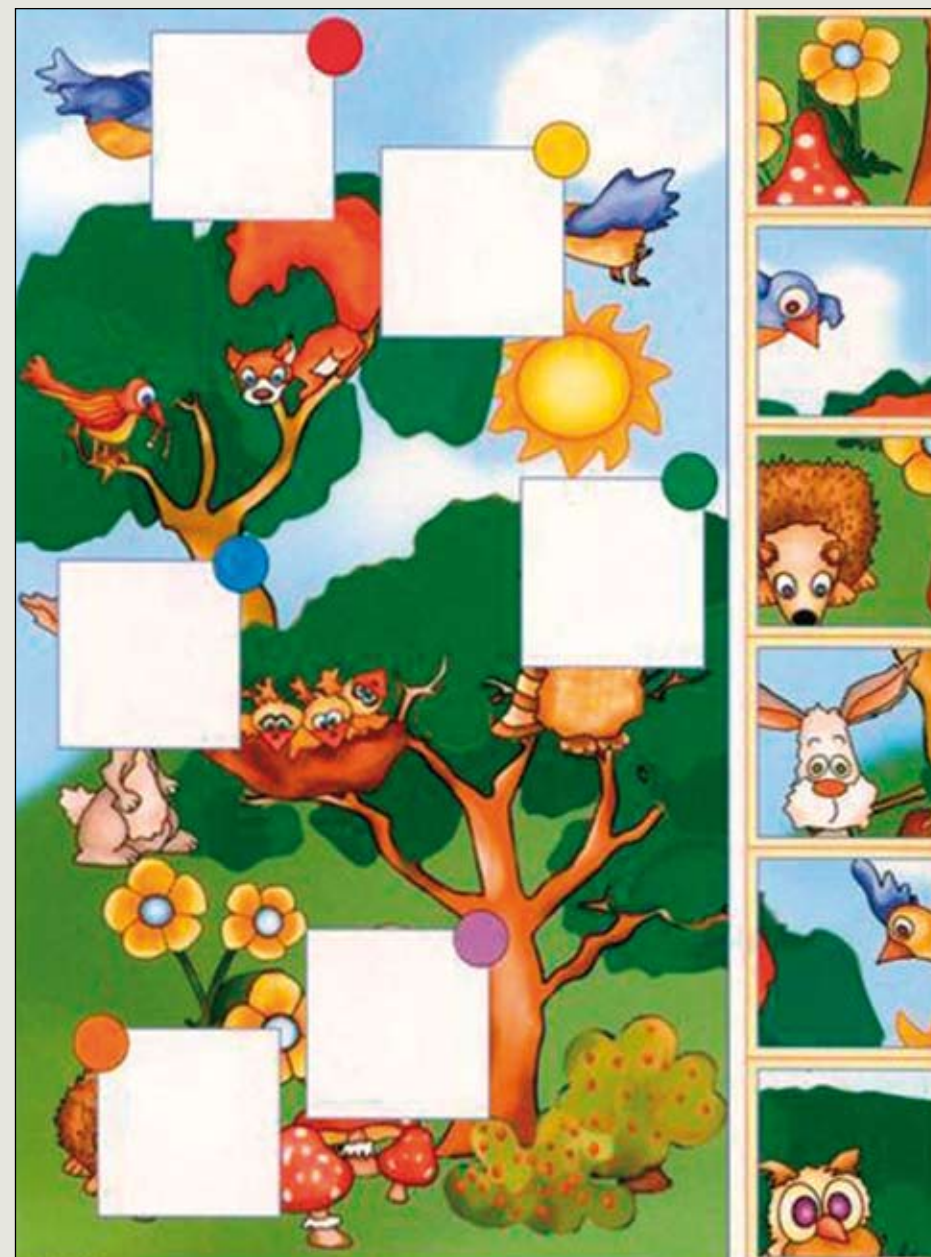
A zebra több mint húsz évig is él, legalábbis fogságban, ahol kevesebb veszélyt rejt az élet.

Tudod-e?

A zebra jámbor külseje megtévesztő: csikója védelmében nagyon harcias tud lenni. Az elszánt zebraszülők még a támadó oroszlánt is súlyosan megsebesíthetik. A hiénák és a sakálok is félnek acél-kemény patáiktól.

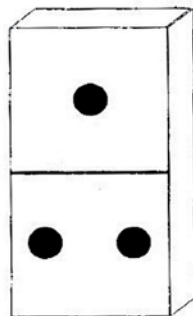
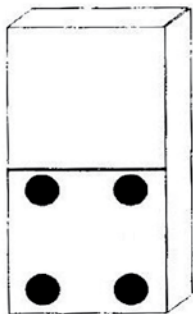
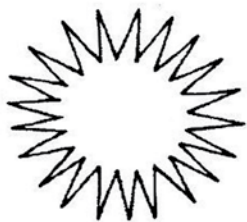
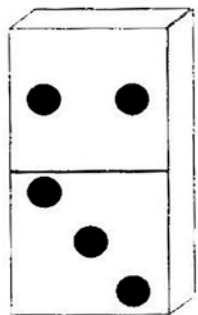
Hova illik?

Melyik képrészlet illik az üres helyre?

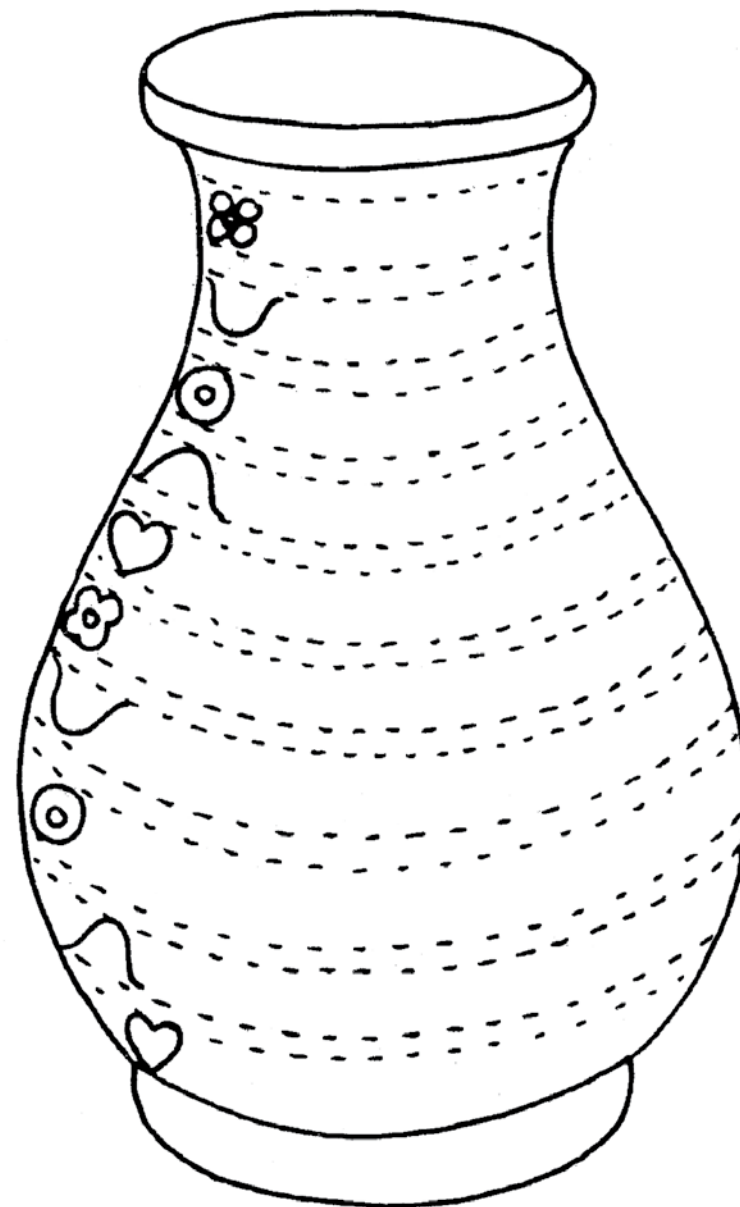
Számoló

Rajzolj annyit a napból, a csigából és a gombból, amennyi pötty van a dominóján!

Folytasd a díszítést!

Farsang

Sándor Hédi
2. osztály,
Arany János iskola,
Orom

Katona Kitty
1. osztály,
Cseh Károly iskola,
Ada

Bozsóki Annabella
2. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Szabó Fruzsina
3. osztály,
Arany János iskola,
Tóthfalu

Gombár Réka

7 éves, Veljko Vlahović óvoda, Temerin

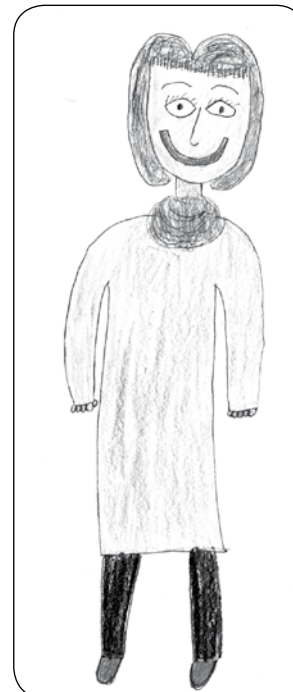

Galambos Lea

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Szárnybontogató

A nagymamám

Az én nagymamám Tor-nyoson lakik. A mamámat úgy hívják, hogy Surányi Julianna. Szemüveges és szeret kávézni, tévézni. Hat órákor kimegy fejni. A fejes után megiszik egy kávé és elviszi a tejet. Utána megnézi a híreket. A mamám közepmagas, a haja vöröses színű. Én azért szeretem a mamám, mert amikor megyünk hozzá, akkor mindig ad valamit.

Írta és rajzolta:
Bagány Bendegúz
2. osztály, Cseh Károly
Általános Iskola, Völgypart

Kék mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ecset, ami mindig csak kékkel festett. Befestett mindent a világon, az eget, füvet és így tovább. Egyszer egy kisfiú megfogta az ecsetet, és belemártotta a sárga színbe. Az ecset nagyon dühös volt, hogy majd felrobbant. Észrevette, hogy az ecset mérges, és akkor ki-mosta és belemártotta a kék színbe. Az ecset boldog volt, és tovább színezett a kék színnel.

Hegybeli Bence
2. osztály, Petőfi Sándor
iskola, Doroszló

Mondjam még?

– Volt egy medve,
meg egy méz!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

– Volt egy keret,
meg egy kép!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

– Volt egy kesztyű,
meg egy kéz!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

– Volt egy darázs,
meg egy méh!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

– Volt egy tükör,
meg egy krém!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

– Volt egy verseny,
meg egy cél!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

– Ha neked ez
nem elég,
öleld meg a
medvét!
– Bumm!

A budiszavai Ivo Andrić
iskola 2. osztályos tanulói-
nak közös verse

A farkas és a kislány

A farkas rátalált a kislányra. A farkas megszólította a kislányt. A kislány így szólt:

– Kedves farkas, eltévedtem. Keresem a mama házát! Merre menjek?

– Át az erdőn egyenesen!

A kislány követte a tanácsot, és végül megtalálta a mama házát.

Butora Kinga
1. osztály, Emlékkiskola,
Zenta

Sárkányok

Tóth Máté Vivien

1. osztály, Sonja Marinković iskola, Szentmihály

Zsigity Szára

1. osztály, József Attila iskola, Kupusztina

Papp Mária Magdolna

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Vass Anna

6 éves óvodás, Szabadka

Rafai Regina

2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Utasi Melinda

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka